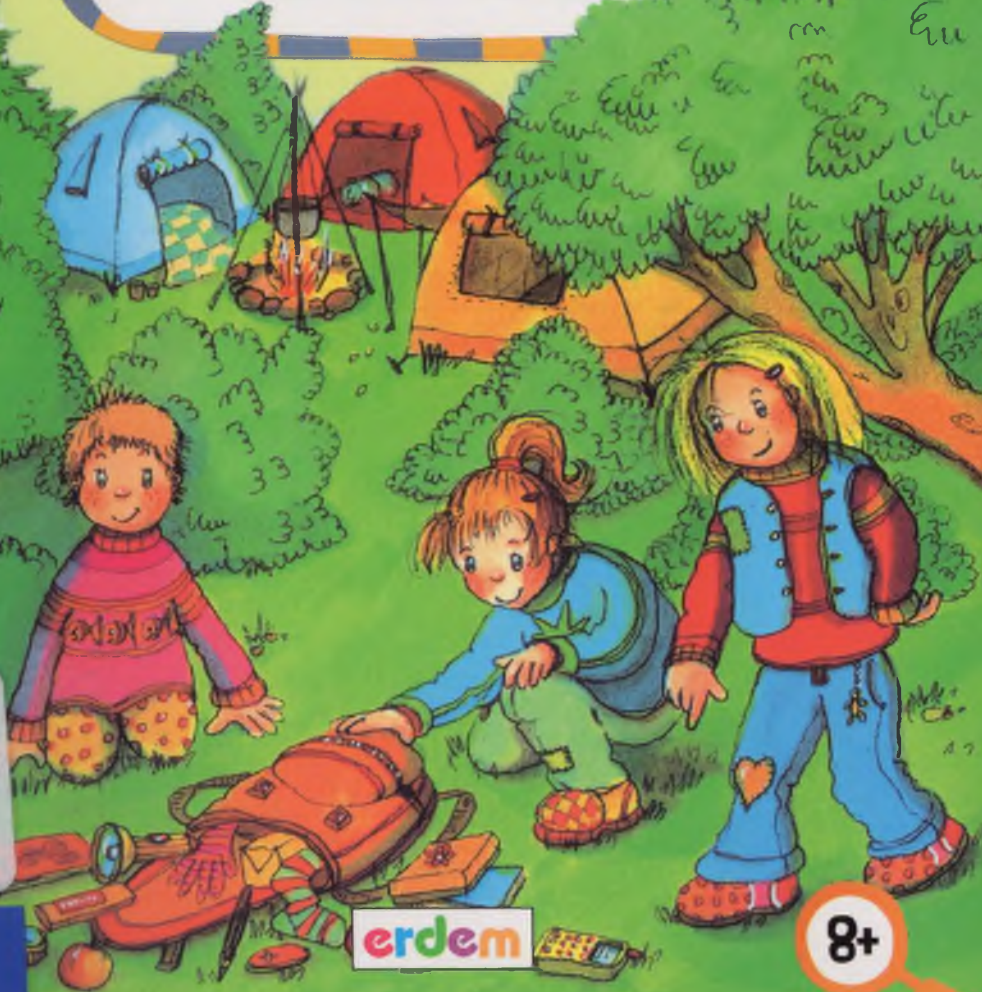

Afacan Dedektifler
**Tatil
Kampında**

Simone Veenstra - Ulrike Rogler

erdem

8+

Afacan Dedektifler Tatil Kampında

Tatil kampında olay! Uzman dedektifler dikkat!
Olayları çözmek istiyorsanız çok dikkatli olmalısınız.

Gece yarısı gizlice çadırların arasına sızan kimdi?

Robert'in kızağındaki çiziklerin ne anlamı var?

Mağara kimin için aydınlanıyor?

Sadece çok dikkatli okuyanlar suçluları bulabilir.

Bu yeni anlatım tarzıyla okuma isteği artırılır, eğlenceli
bir üslupla okunan metni anlama yeteneği geliştirilir.

AFACAN DEDEKTİFLER

1. DENİZ FENERİNDE
2. AĞAÇ EVDE
3. OKULDA
4. FUTBOL KULÜBÜNDE
5. AT ÇİFTLİĞİNDE
6. HAYALET ADASINDA
7. MİDİLLİ KULÜBÜNDE
8. HAYVANAT BAHÇESİNDE
9. HARABE KALEDE
10. TATİL KAMPINDA

Afacan Dedektifler
TATİL KAMPINDA

Yazan: Simone Veenstra - Ulrike Rogler

Çeviren: Işık Çakır

Resimleyen: Stephan Pricken

erdem

ISBN 978-975-501-672-6

Lesefix Ratekrimis - Tatort Ferienlager
© 2006 Gondrom Verlag GmbH
Kapak illüstrasyon: Gisela Dürr
İç illüstrasyon: Stephan Pricken

Afacan Dedektifler Tatil Kampında
© 2007 Gondrom Verlag GmbH
© 2012 Gondrom Verlag GmbH
© 2007, Çeviren: Işık Çakır
© 2012 Erdem Yayınları

Bu kitabın Türkçe yayım hakları Kalem Ajans aracılığı ile alınmıştır.

Baskı Bakanlar Medya Rek. Yayınevi Ltd. Şti.
Kısıklı Mah. Ferah Cad. Darıcılar Sok. Nu.: 1
Üsküdar/İstanbul
T: 0216.316 11 56
Matbaa Sertifika Numarası: 12265

I. Baskı: İstanbul, 2007 (3000 adet)
II. Baskı: İstanbul, 2010 (3000 adet)
III. Baskı: İstanbul, 2012 (3000 adet)

erdem

SEDİR YAYINLARI A.Ş.
İkitelli OSB, Mutsan San. Sit. 9. Blok, Nu.: 44-46
Başakşehir/İstanbul
T: 0212.486 34 00 F: 0212.486 34 01
bilgi@sediryayinlari.com www.sediryayinlari.com
Yayıncı Sertifika Numarası: 26483

İÇİNDEKİLER

1. OLAY: MAĞARADA SÜRPRİZ.....	5
2. OLAY: ŞATODA YANLIŞ OYUN.....	16
3. OLAY: KIZAK YARIŞMASI.....	29
4. OLAY: MANASTIRDA ALARM	41
5. OLAY: GECE YARISINDA MUZİPLİK.....	53
6. OLAY: FİNAL MAÇI	64
7. OLAY: AÇIK HAVADA KORKU TÜNELİ.....	76

THE [Illegible Title]

[Illegible text block containing several lines of text, possibly a list or a series of entries. The text is too faint to read.]

1. OLAY

MAĞARADA SÜRPRİZ

Aleks, Yanoş'un omuzlarına vurarak,

- Vay, heyecanlı olacak, dedi.

Yanoş başıyla onayladı. Aleks artık dur durak bilmiyordu.

- İnşallah kaybolmayız, dedi.

Yanoş sadece başını salladı.

Aleks hiç durmadan, neredeyse nefes bile almadan konuşuyordu:

- Bu hiç de iyi olmaz. Düşünsene aşağıda, mağarada, birinin bizi bulmasını beklemek!

Yanoş sessizce içini çekti. Hepsi çok heyecanlıydı. Bu mağara gezisi için çok seviniyor, yerlerinde durmıyorlardı. Sadece o, biraz hayal kırıklığına uğramıştı. Aslında mağaraları seviyordu. Kim bilir belki ileride mağara araştırmacısı bile olabilirdi. Hatta evindeki odasında dikiş bile yapmıştı. Yatağının yanında duruyordu. Bu tatil kampına katılmayı çok istediği için ailesine epey

bir gerginlik yaşatmıştı. Peki, şimdi? Diğer arkadaşları her zaman yakınında olmasına rağmen kendini yalnız hissediyordu. Yanoş'un üzgün olması için bir sebep vardı aslında. Bugün on ikinci yaş günüydü ve onu kimse kutlamamıştı. Hâlbuki ilk günkü tanışma sırasında doğum tarihini söylediğinde herkes çok heyecanlanmıştı. Sonya ellerini çırparak,

- Hey, biz buradayken on iki yaşına gireceksin, diye haykırmıştı.

Aleks de:

- Evet, o zaman pasta savaşı yaparız, diye sevinmişti. Fakat Yanoş bu sabah uyandığında her şey aynıydı. Diğer çocuklar sürekli cep telefonuyla oynuyordu.

Sonya'ya bir mesaj... Mişa'ya bir mesaj... Anya ise çılgın gibi cevap yazıyordu. Aleks'in cep telefonu yine çalıyordu... Bu resmen mesaj terörü diye düşündü.

Yanoş, sonunda kendini toparladı ve günün tadını çıkarmaya karar ver-

di. Sonuçta ondan başka kim on ikinci yaş gününü bir mağarada geçirdiğini anlatabilirdi ki. Ve nihayet gün hareketleniyordu.

Gözetmenler, Maren ve Ken büyük sırt çantaları taşıyordu. Yanlarında ise mağara planı vardı.

- Dikkatli olun yer kayganlaşabilir, işaretli yollardan ayrılmayın. Bu yollar büyük mağaraya gider, diye uyardı Maren.

Bu arada, Mişa arkadaşı Sebastiyen'a gizli bir işaret yaptı. Yanoş sinirli bir şekilde yüzünü buruşturdu. Eyvah,

bela kokusu almıştı. Bu ikisi yine bir şeyler planlıyor olmalıydı. Mutlaka her gün bir marifet yaparlardı zaten: şeker kabına tuz koymak, kapı tokmaklarına diş macunu sürmek, vesaire, vesaire...

Birkaç metre yürüdükten sonra ikisi n taraflara doğru yok oldular.

Yanoş "Ya kaybolurlarsa!" diye düşündü. İstedikleri kadar bağırsınlar karmaşık yollar ve yankı nedeniyle kimse nerede olduklarını kestiremezdi. Maren ve Ken çok telaşlanırlardı. Büyük sırt çantalarında mutlaka ilk yardım kutusu bulunurdu ancak ya çocuklar bulunamazsa? O durumda her şeyi kendisi ele alırdı. Mişa ve Sebastiyân'ı kurtarmak için mağara planını bilimsel olarak incelerdi.

- ...Amma heyecanlı olurdu!

Aleks'in sesi birden onu hayal dünyasından koparmıştı. Yanoş etrafına baktı. En sona kalmışlardı. Diğerleri epey öndeydi.

Hızlı bir adım atmaya kalktı ama Aleks ona engel oldu.

- Baksana oradaki şey bir dikit⁽¹⁾ değil mi, diye sorarak yolun kenarından aşağı sarktı. Yanoş göremiyordu.

Aleks parmağı ile işaret ederek,

- Bak işte orada, diye bağırdı.

Yanoş başını iki yana sallayarak,

- Sadece bir taş, dedi.

Aleks ise hayranlıkla,

- Ama devasa bir salyangoza benziyor, diye haykırdı.

(1) dikit: Mağaraların tabanında, yukarıdan damlayan kireçli suların katılaşmasıyla oluşan kolonlardan her biri.

Yanoş:

- Aleks'in hiçbir şeyden haberi yok, diye sırtıttı.

O hâlâ bir şey görmüyordu ama Aleks'in müthiş bir hayal gücü vardı. Geçen akşam yemekten sonra herkes mutfağa gittiğinde Yanoş'u çekerek dışarı çıkarmış ve kayan bir yıldız gördüğünü iddia etmişti. Gökyüzüne ne kadar baktıklarını Allah bilir ama tek bir kayan yıldız rastlayamamışlardı. Diğerleri ise onları bulaşık yıkamaktan kaçmakla suçlamıştı.

Yanoş:

- Gel hadi, sona kaldık, diye uyardı.

Aleks kızgınlıkla,

- Tamam tamam, diye söylendi ve birlikte ilerlemeye başladılar.

Dönemeçli yollar derinliğe doğru götürüyordu. Yerler kaygandı, duvarlar ise nemden parıl parıl parlıyordu.

Aleks soluyarak,

- Aman Yanoş neden mağara araştırmacısı olmak istersin sanki. Burası hiç de o kadar rahat değil, dedi.

Yanoş tam cevap verecekti ki Aleks devam etti:

- Her taraf ıslak ve kaygan. Dikite ulaşmak da çok zaman alıyor zaten. Bir sürü can sıkıcı sütun var.

Yanoş sinirli bir şekilde,

- Görünmeyen kayan yıldızlar seni daha çok heyecanlandırıyor değil mi, diye sordu.

Aleks:

- Ama dürbünüm yanımda olsaydı görebilirdik, diyerek kendini savundu.

Geçen gün Aleks, Sonya ve ona süper dürbünü ile ilgili uzun bir konferans vererek onların canlarını sıkımişti. Hâlbuki tam o sırada Sonya ve Yanoş mağaralarla ilgili koyu bir sohbe dalmışlardı. Sonya gerçekten harikaydı ve çok şey biliyordu. Hatta Yanoş, Sonya'ya kendine ait bir damla taş mağarası yapabileceği yeni coğrafya oyun setinden bahsettiğinde bile bilinçli olarak başını sallamıştı. Ondan gerçekten hoşlanmıştı.

Son basamaklara geldiklerinde odaya girmiş buluyorlardı. Yanoş'un ağzı açık kalmıştı. Duvarlar yüksek

ve öne çıkıktı. Sonya, Mişa, Sebastiyen ve Maren'in yarı çember şeklinde durdukları yerde geniş bir su birikintisi vardı. Mağara duvarları suya yansiyordu. Tam ortada bir damla taş yükseliyordu.

Aleks, mağara duvarlarından birini incelemekte olan Ken'e neşeli bir sesle,

- Buradayız, diye seslendi.

Yanoş birden irkildi. Burası bağırlı olacak bir yer değildi.

Fısıldayarak konuşmak gerekirdi. Diğerleri de sonradan gelen bu ikiliye bakakaldı. İkili, gruba ulaşmadan mağara ışıkları söndü. Yanoş gözlerini kocaman açtı. Karanlık, her taraf karanlıktı. Aleks, Yanoş'a arkadan çarparak sırt çantasını düşürdü. Neyse ki içinde kırılacak bir şey yoktu. Bu arada iki el Yanoş'u sımsıkı tuttu.

Sonya çok yakından gelen bir sesle,

- Her şey yolunda mı, diye sordu.

Mişa kıkırdayarak,

- Ne yapıyorsunuz siz ikiniz orada, diye sordu. Neyse ki bu arada etraf yeniden aydınlandı, ışıklar yandı.

Aleks yerde oturuyordu, Anya, Yanoş'a sırt çantasını uzatıyordu. Mişa ve Sebastiyen dirsekleriyle birbirlerini dürtüp komik yüz hareketleri yapıyorlardı. Sonya, Yanoş'a gülümsedi. Maren ve Anya da deli gibi gülüyorlardı. Ken, hızlı adımlarla bu küçük gruba doğru ilerliyordu. O bile yüz ifadesine hâkim olabilmek için kendini zor tutuyordu.

Anya:

- Hadi al artık şunu. Bana ağır gelmeye başladı, diye çantayı uzattı.

Yanoş ellerini Anya'ya doğru uzattı fakat bir anda gülmeye başladı ve,

- Aman yahu! Siz de amma karmaşık bir plan hazırlamışsınız. Hadi pastam nerede, diye sordu.

Diğerleri bir an için ona şaşırılmış bir hâlde bakakaldılar ama sonra hepsi birden çılgınlar gibi bağırmaya başladılar:

- Sürpriz! Ve iyi ki doğdun! Ve tebrikler!

Termosta çay, pasta, hatta müzik ve büyük bir hediye hazırlanmıştı. Yepyeni bir coğrafya oyun seti...

Yanoş sevinç içindeydi. Kim bir damla taş mağarasında sürpriz yaş günü partisi kutladığını iddia edebilirdi ki...

SORU: Peki, diğerleri kendilerini nasıl ele vermişlerdi?

2. OLAY

ŞATODA YANLIŞ OYUN

Fabyan:

- Şövalye, diye haykırdı ve ileriye gösterdi.

Sınıfta bir an sessizlik oldu. Kapıda şövalye miğferi takmış biri duruyordu. Bu esrarengiz kişi masaya doğru ilerleyerek koyu renkli bir kupayı masanın üzerine bıraktı.

Helga:

- Bu şövalye falan değil, diye itiraz etti.
- Bu öğretmenimiz Bayan Müller!

Şövalye, miğferin önünü kaldırıp gülmeye başladı.

- Evet, haklısın Helga. Benim... Bu nedenle burada şövalye yarışması değil tarih dersi yapacağız.

Keni:

- Yazık, diye mızırdandı.

Tatile bu kadar az bir zaman kala okula gelmeyi hiç istememişti. Bayan Müller:

- Yok, yok, Keni mızırdanma. Şövalyelerin de öğ-

renmeleri gereken şeyler var. Şövalye olmadan önce ne olmak gerekir, diye sorduktan sonra devam etti:

- Orta Çağda şövalye olmadan önce bir çıraklık dönemi vardı. Şuna inanın ki sizin şu anda okuldaki rahatınız onlara kıyasla çok daha iyi.

Helga, yanında oturan Patrik'e,

- İşte buna inanamam, diye fısıldadı.

Bayan Müller, Helga'yı duymuştu. Ona hitaben sözlerine devam etti:

- O kadar güzel bir şey olduğunu düşünme Helga.

Her gün efendinin silahlarını temizlemek ve sana her ihtiyaç duyduğunda hazır bulunmak, ayrıca o çok ağır zırhını giyerken yardım etmek... Üstelik sık sık... Mesela şövalyelerin ata binip inerken birinin yardımına ihtiyaçları oluyordu. Zırhları o kadar ağırdı ki şövalyeler içinde doğru dürüst hareket bile edemiyorlardı. İçlerinden biri yere düştüğünde kaplumbağa gibi sırtüstü yatıp kalıyordu.

Birit:

- Kendi başlarına ayağa kalkamıyorlar mıydı, diye sordu. O kadar çaresiz bir şövalye hayal bile edemiyordu.

Bayan Müller:

- Eh, tabii ki çok zordu bu şövalyeler için. Sadece zırhın ağırlığından değil, içinde doğru dürüst hareket edemeyişlerinden de kaynaklanıyordu bu, diyerek güldü.

- Ama savaşta çarpışabiliyorlardı, diye atıldı Helga.

Bayan Müller:

- Tabii ki... Eyerin üzerinde sağlam bir şekilde oturduklarında savaşabiliyorlardı. Ama savaşlar da o kadar

kolay olmuyordu. Bazen iki ordu savaşmak için yola çıkıyordu fakat gün boyunca ağır zırhlarıyla dere tepe, zar zor yürüdükten sonra bir de bakıyorlardı ki ortada hiçbir şey yok, diye sözlerine devam etti.

Fabyan:

- Ama neden, diye şaşkınlıkla başını salladı.

Bayan Müller:

- Çok basit. O zamanlar çok uzakları gösteren uydular veya daha başka aletler yoktu. Bu yüzden orduların birbirleriyle karşılaşamadıkları bile olabiliyordu, diye cevapladı.

Helga inanamadı.

- Birbirlerini es geçebiliyorlar mıydı?

Bayan Müller:

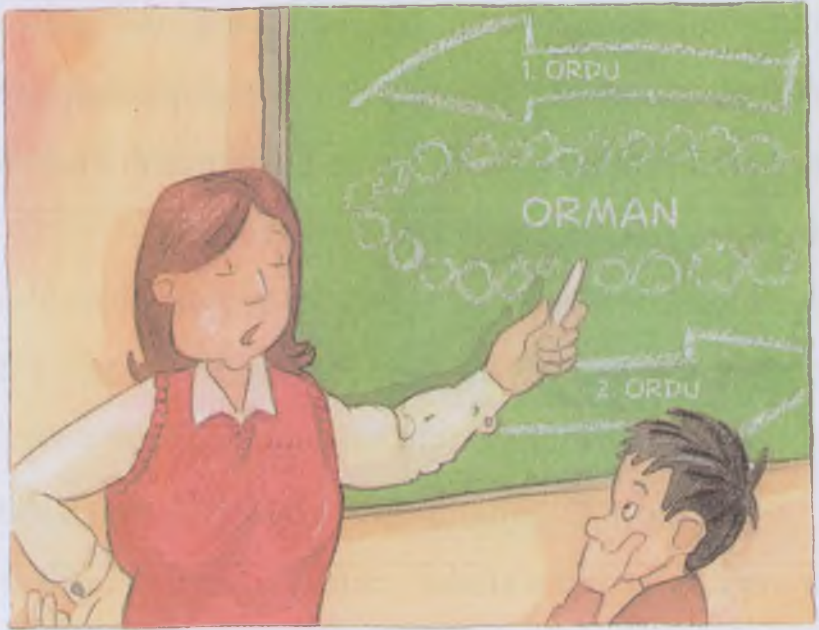
- Aynen öyle, diye karşılık verdi.

Belinda da inanamıyordu.

- Peki sonra, diye sordu.

Öğretmen:

- Çok basit, diye cevap verdi. Atlarından inip kamp

kuruyorlardı ve şanslarını daha sonraki günlerde deniyorlardı.

Fabyan:

- Ama daha önce midelerini güzel yemeklerle dolduruyorlardı, diye muzipçe gülümsedi.

Öğretmenleri:

- Evet ama avlanırken şansları yaver gittiye, diye ekledi.

Patrik merakla,

- Erzakları yok muydu, diye sordu.

Bayan Müller gülerek,

- Ne zannettin Patrik? Birkaç hazır çorba ve çeşit çeşit konserve mi, diye sorunca Helga başını sallayarak,

- Hayır. O zamanlar öyle şeyler yoktu ki.

Bayan Müller:

- Tabii ki yoktu, belki de yanlarında biraz kurutulmuş veya kızartılmış et bulunduruyorlardı, diye devam etti.

Belinda:

- Ama bunlar sürekli et yemiyorlardı ya, diye atıldı.

Bayan Müller anlatmaya devam etti:

- Hayır, yazın veya ilkbaharda biraz sebze ve meyve de vardı. Bazı şeyleri kış için de hazırlayıp saklayabiliyorlardı. Ama bunların taşınması kolay değildi tabii ki.

Fabyan, birkaç tane fasulyenin neden taşınamayacağını anlayamamıştı. Israrla,

- Neden, diye sordu.

Bayan Müller, biraz önce getirip masaya bıraktığı kilden yapılmış kupayı aldı ve havaya kaldırdı:

- Çünkü bunlar pek hafif değil ve bazı malzemeleri

taşımak için bundan çok daha fazlası gerekir.

Bütün sınıf merakla,

- Bu nedir, diye atıldı.

Bunun üzerine Öğretmen:

- Buna “sakallı adam kupası” deniyor. Bakın, görüyor musunuz, diyerek sakallı bir insan yüzü şeklindeki ön yüzü gösterdi.

- Bu sakal yüzünden böyle söyleniyor, dedi.

Daha yakından inceleyebilmeleri için kupayı Belinda'nın eline tutuşturdu. Kupa sınıfta elden ele dolaşırken Bayan Müller, anlatmaya devam etti:

- Elinizdeki şey taklit tabii, orijinali değil. Öyle olsaydı çok değerli olurdu.

- Kupanın gerçek olup olmadığını nasıl anlayabiliriz, diye sordu Belinda.

Bayan Müller, hayret içinde kalan sınıfa açıklamaya devam etti:

- Orta Çağda makineler yoktu. İnsanlar her şeyi elleriyle yapıyorlardı. Bakın kilden yapılan bu eşyalar

makineden çıkmış gibi çok düzgün değil. Hatta bazen bunu yapan ustanın parmak izlerine bile rastlayabilirsiniz.

Helga hayretle,

- Sahi mi? O zaman parmak izleri en azından yüz yıllık, dedi.

Bayan Müller düzeltti:

- Hayır, parmak izleri 500 yıllık.

Helga, yüksek sesle,

- Birisi birkaç yüz yıl sonra benim parmak izlerimi bulsaydı bu harika olurdu, diye düşündü.

Bayan Müller, başını salladı ve devam etti:

- Yüz yıllık bir kupanın ortasında genellikle ince bir ek yeri, bir çizgi bulunur. Bu durumda kupa iki parça hâlinde hazırlanıp sonradan birleştirilmiş oluyor. Bu tipler o kadar değerli değil tabii ki.

Birit:

- Ek yeri derken neyi kastediyorsunuz, diye sordu.

Bayan Müller, gülümseyerek çantasından yumurta

şeklinde bir çikolata çıkardı. Jelatinini soyup sınıfa gösterdi. Bütün yumurtayı ortalamayan ince bir çizgiyi göstererek,

- Burada yumurtanın iki yarısının birbirine eklendiği yeri görebiliyoruz. Biraz zorlayarak yumurtayı tam buradan ikiye bölebiliriz.

Çikolatayı iki eşit parçaya böldü ve gülerek ağzına attı.

Birit:

- Bir yumurta kupası dedi.

Bayan Müller:

- Evet, aklınızda böyle daha iyi kalır, dedi çikolataları dağıtmadan önce. Ayrıca size tatilden sonra nereye gideceğimizi de anlatacağım.

Sınıf merakla dinliyordu. Çünkü geziler her zaman çok zevkli olurdu.

Bayan Müller:

- Bu tür kupaların, tabii ki gerçeklerinin, bulunduğu bir kazı alanını ziyaret edeceğiz, diye açıkladı.

Helga, hayal kırıklığına uğramıştı.

- Amaan, müzeye mi yani, diye mızırdandı.

Öğretmen:

- Orası çok heyecan verici Helga, göreceksin. Eğer hoşunuza giderse daha uzun kalıp araştırmacılara kazılarda yardım bile edebiliriz, diye söz verdi.

Helga, canı sıkılmış gibi görünmeye çalışıyordu.

- Off! Kum yığınları içinde, ne heyecanlı, diye sızlandı ama gizliden gizliye bu fikri heyecanlı bulmuyor da değildi.

Bayan Müller ve sınıfı sıcak bir günde kazı alanını

ziyaret etti. Kibar bir tarih öğrencisi onları etrafta gezdirerek buradaki görevinin ne olduğunu anlattı. Sonra da küçük bir müzeye gittiler.

Öğrenci:

- Burada, bulduğumuz parçaları görüyorsunuz, diye anlatmaya başladı ve devam etti:

- Arkadaki vitrinde en değerli parçalar bulunuyor: 16. yüzyıldan kalma sakallı adam kupaları.

Sınıfı büyük cam kaplı sandıklara doğru götürdü. Herkes birbirini iterek bakmaya çalıştı. Kahverengi kupanın üzerindeki sakal şeklindeki kabartıları görebiliyorlardı.

Helga heyecanlı bir şekilde,

- Hatta parmak izi bile var, diye bağırdı.

Fabyan, öne doğru hamle yaparak,

- Nerede? Ken, bir şey görmüyorum, dedi.

Helga:

- İşte orada, diye bir kupanın kulbunu işaret etti.

- İşte kulbun tam diğer kupaya değdiği yerde.

Fabyan:

- Ah şimdi gördüm yumurta kupasının yanında. Vay, bu parmak izi gerçekten 500 yıllık mı, diye sordu.

Öğrenci:

- Evet, diye karşılık verdi. Vitrindeki bütün kupalar aşağı yukarı 500 yıllık ve çok değerliler.

Birit:

- Bunları kimse çalmıyor mu, diye sordu.

Öğrenci:

- Vitrinlerin güvenliği çok iyi sağlandı. Ayrıca anahtarlar sadece müdürümüzde, diye sakinleştirdi onu.

Serginin olduğu salona bitişik bir odadan fırlayan bir adam aniden,
- Dikkat çocuklar, diye haykırdı. Hiçbir şeyi ellemeyin duydunuz mu, diye sınıfın önünde durup onları uyardı.

- Ben bu müzenin müdürüyüm ve el izlerine, çikolata ve dondurma izlerine tahammül edemem.

Birit'in birden yüzü asıldı.

- Bu da ne biçim bir adam, diye mırıldandı.

Helga yüksek sesle,

- Kesinlikle bir sahtekâr, deyiverdi.

SORU: Helga bu fikre nereden kapılmış olabilir?

3. OLAY

KIZAK YARIŞMASI

Besa inledi. Kim bilir ne kadar zamandır bu dağa tırmanıyorlardı. Yan taraftan nefesi kesilen Harvik'in sesi yükseliyordu. Aralarında en sportmen olan Kırстина bile içini çekerek,

- Azıcık bir eğlence için bu kadar uzun bir yürüyüş, diye yakınıyordu.

Besa ve Harvik sadece başını salladı çünkü konuşmak çok yorucuydu. Neredeyse yarım saattir kızaklarla

dağa tırmanıyorlardı. Aslında onlar kayak kampındaydı. Kızak kampında değil. Ama birlikte kaldıkları İsviçreli öğrenciler, gece kızak kaymanın ne kadar zevkli olduğu konusunda onları ikna etmişti. Herhâlde onlar alışıktı çünkü ta yukarıda, Robert ve Böriles sanki kızaklar çok hafifmiş gibi rahatça yürüyorlardı. Hepsinin ok gibi hızlı, rüzgâra dayanıklı plastik kızakları vardı. Hatta Robert özel olarak cilalamıştı. Besa, Harvik, Kıristina ve okul arkadaşları kızakları ödünç almak zorunda kalmıştı. Bunlar eski tip, tahtadan, demir raylı ve kütük kadar ağırdı.

Böriles, ta önlerden onlara seslendi:

- Hey ne oldu size? Hepiniz pes mi ettiniz?

Nasıl da çalım satıyorlardı. Zaten bütün gün boyunca sırtarak pistin etrafında dolanıp durdular.

Harvik, yavaş yavaş kızmaya başladı.

- Aman ya, tabii ki bizden daha iyi olurlar, sonuçta dağların eteğinde yaşıyorlar.

Kıristina, dişlerini gıcırdattı ve Besa ile paylaştığı kızıağı yeniden kendine çekerek,

- Hadi, bunu yapmalarına izin vermeyelim, dedi.

Birden hızlanıp öğretmenleri Bay Palıt'ı bile geçtiler.

O da nefes nefeseydi.

Yanından geçerken,

- Çocuklar, çocuklar, diye seslendi.

- Bu kadar yorucu olduğunu bilseydim daha başka bir etkinlik düşünürdüm.

- Çok geç, diye soludu Kıristina.

Artık başlama çizgisini görüyordu.

Öğretmen başını sallayarak,

- Evet, doğru. Hadi o zaman elimizden geleni yapalım, hemen pes etmeyeceğiz herhâlde, dedi.

Arkadan,

- Kesinlikle, diye bir uğultu yükseldi.

Aynı sınıftaki diğer arkadaşlar da hemen vazgeçmeye kararlıydılar. En tepeye ulaştıklarında biraz tuhaf olmuşlardı. Ay ışığı kızak pistini ve pistin karla kaplı duvarlarını öyle bir aydınlatmıştı ki sanki her yer cam gibi buzdu.

Bay Palıt, İsviçre okul takımının öğretmeni olan Bay Rabe'ye,

- Bu çok tehlikeli değil mi, diye fısıldadı.

O da başını sallayıp gülümseyerek,

- Öğrencileriniz pistte kalmayı ve virajlarda fren yapmayı başarırlarsa değil. Ayrıca herkesin başına bir lamba takacağız.

Besa, etrafına bakındı. Robert ve Böriles, üzerine yassı bir lamba yerleştirilmiş olan lastik bantlarını kafalarına takıyorlardı.

Bu arada Böriles sırtarak diğerlerine,

- Sizi sollarken görebilmemiz için, demeyi ihmal etmedi.

Besa:

- Bu kadar dar bir pistte sollamaya kalkmayacaksın herhâlde, diye ıkışınca,

- Göreceksin kırmızı başlıklı kız, dedi Robert gülerek.

Besa, hırsla kırmızı şapkasını giydi. Kız kardeşi onun için  rmuşt . Robert'in, önünde dalga işareti olan fiyakalı bandına pek benzemiyordu ama olsun.

Kızaklar teker teker başlama çizgisinden aşağı doğru kaymaya başladılar. Bazıları ikili, bazıları da tek kayıyordu. Besa ve Kıristina da bir hamleyle kızaklarına atladılar. Onlardan  nce Robert kaymaya başladı ve onlar daha göz kırpmadan ilk virajdan döndü. Böriles, onların arkasında ayaklarıyla yeri eşeliyordu.

Arkalarından seslendi:

- Hadi, acele edin biraz. Arkanıza takılıp kalmaya niyetim yok!

Kıristina, ayaklarıyla hız alarak kaymaya başladı. Frene basmadan ilk viraja girdikleri için yan duvara bindirdiler. Besa dişlerini sıktı. Sanki ağaçlar çatırdamaya başladı... İkinci virajdan önce ayaklarını kara sürterek biraz fren yapmayı başardı. Sonuçta pistten çıkmaya niyetleri yoktu.

Arkasından Kıristina'nın,

- Teşekkürler, diyerek iç çektiğini duydu.
- Hiç fren yapmayacaksın zannettim.

Bir sonraki viraja geliyorlardı. Duvar burada biraz daha alçaktı ve üst kısmı kopmuştu. Ortada ise kar yığını

vardı. Besa, biraz daha sıkı fren yaptı ve tam kenardan geçmeyi başardılar. Kıristina rahat bir nefes aldı. Besa ve Kıristina'yı gülme tuttu. Tam o sırada arkalarından bir ses geldi.

Böriles arkadan bağıyordu:

- Ne oldu, bebek geçidi mi yapıyorsunuz!

O kadar yakındı ki lambası onların da önlerini aydınlatıyordu.

Böriles tekrar bağırdı:

- Aman ya! Normal zamankinden iki kat daha fazla bekledim.

Kıristina, öfkelendiği için arkaya dönüp bağırmaya başladı:

- Senin için normal nedir?

İki kız biraz daha hızlanabilmek için birbirlerine iyice yaklaşıp biraz arkaya yaslandılar. Besa zaman zaman sağ ayağını, zaman zaman da sol ayağını yere sürerek sağa sola doğru yön tayin ediyordu. Fren yapmak istemiyordu. O zaman Böriles arkalarına iyice yaklaşırdı.

Ağaçların yanından hızla geçiyorlardı. Böriles'in kızağı arkalarında gıcırdıyordu. Giderek daha da yaklaşıyordu kızlara. Sonunda olan oldu. Böriles kızağına iyice hız verdi ve daha da yaklaştı sırtarak. Bir sonraki viraja yaklaşmışlardı.

Besa ve Kıristina inatla kızaklarına tutundular ve mümkün olduğu kadar yatar vaziyete geçtiler. Dar pist sola doğru kıvrılıyordu. Hâlbuki Böriles, plastik kızağını öbür tarafa çevirmişti. Onları sollayabilecek kadar hız kazanmış olduğundan emindi demek ki. Kızlara bir metreye kadar yaklaşmıştı. Besa nefesini tutarak öne baktı. İlerideki duvar basıktı ve kar neredeyse siyah renge bürünmüştü. Böriles'in kızağı bir gıcırtı kopardı ve yoldan çıktı. Besa son anda sağ ayağını yere sürtünce onun yanından kıl payı geçmeyi başardılar.

Arkadan Böriles'in öfkeli sesini duydular.

- Aksi şey!

Ondan sonra bir gümbürtü koptu.

Kıristina:

- İnşallah ona bir şey olmamıştır, diye mırıldandı.
Varış çizgisi de görünmüştü artık.

İsviçreli öğrenciler başlarını sallamakla yetinirken kızların sınıf arkadaşları neşeye bağıyorlardı:

- Yaşasın! Bu gerçekten harika bir süre!

Robert rahat bir şekilde saçlarıyla oynarken,

- Bana karşı hiç şansınız yok, diye övündü.

Kıristina ve Besa fren yaparak süreyi gözden geçirdiler. İkinci sıradaydılar. Fakat Robert onlardan daha hızlıydı. Koskoca iki dakika! İki kız birbirine baktı. Kıristina etkilenmişti.

- Yahu bu hiç fren yapmadı herhâlde, dedi.

Bu arada Harvik, varış noktasına ulaşmış, sevinçten ağzı kulaklarına varıyordu. Elindeki bandı sallarken,

- Böriles dağıldı, diye bağırdı ve ekledi:

- Son anda yanından geçebildim. Bu bandı da büyük bir gayretle onu sollarken aldım.

Besa olanlara inanamıyordu, başını sallayarak,

- Nasıl oldu, bütün yol boyunca ensemizdeydi, dedi

Harvik, tahta kızığından memnun olduğunu gösteren bir ifadeyle,

- Yarış pistinin kirlenmiş olduğu durumlarda iki raylı kızaklar çok daha uygun demek ki. Etrafında kaymak yerine biraz yavaşlıyorsun sadece, dedi.

Artık üçü de gülüyordu çünkü Böriles kaplumbağa hızıyla varış çizgisine doğru emekliyordu.

Bay Rabe, gururla Robert'in omuzlarını sıvazlarken,

- Ve kazanan... Bizim Rooooooobeeeeeert, diye haykırdı.

Robert, pantolonundaki kirleri silkelerken plastik

kızağını gururla başının üzerine kaldırdı.

O zaman kızağının ön tarafına sarı harflerle “Kar Şimşegi” isminin kazınmış olduğunu herkes gördü. Onun kızağının bir ismi bile vardı.

Besa, yine başını salladı.

- Özür dilerim, dedi yüksek sesle ve,

- Sanırım sıralamayı yeniden yapmamız gerekiyor çünkü şampiyon, kural ihlali nedeniyle yarışmadan atılıyor, diye devam etti.

Kıristina ve Harvik sırttı. Diğerleri çok şaşırılmıştı.

Besa, öğretmenine ne demek istediğini açıklıyordu.

Bay Rabe:

- Ne, diye sordu hayretle.

Bay Palıt:

- Evet, doğru duydunuz. Kırstina ve Besa birinci oldular, diye cevap verdi.

SORU: Nedenini biliyor musunuz?

4. OLAY

MANASTIRDA ALARM

- Dikkat et, şimdi, zifiri karanlıkmış ve hiçbir şey göremiyormuş gibi yapıp ilerideki kapıya yürüyeceğim. Bak!

Zaşa, gözlerini kapatıp, parmak uçları duvara değecek kadar kollarını öne uzatıp yürümeye başlamıştı. Konstantin, merakla arkadaşını izleyerek arkasından yavaşça takip etti.

Zaşa gözlerini fal taşı gibi açıp,

- Ayy! Çarptım, diye haykırdı.

Duvardaki metal bir çengeli işaret ediyordu. İnsanların çengele takılmamaları için önüne ışıklı bir şerit koymuşlardı ama gözleri kapalı olduğu için Zaşa bunu görememişti tabii ki.

Konstantin:

- Pantolonunda bir delik var, diyerek Zaşa'nın sağ bacağındaki deliği işaret etti.

Zaşa üzüntüyle,

- Ya, hayır. Yenydi, diye iç geçirdi.

Sınıf öğretmeni Bayan Beka yanlarına gelip başını iki yana sallayarak,

- Zaşa, Konstantin siz orada ne yapıyorsunuz? Bizimle beraber Peder Fırank'ın anlattıklarını dinlemelisiniz. Bu yaptığınız hiç kibar bir davranış değil. Dinlemek isteyen herkesi rahatsız ediyorsunuz. Peder Fırank'ın da anlatacaklarına konsantre olması gerekiyor, diye çıkıştı.

Evet, Zaşa ve Konstantin eski bir manastıra yapılan

sınıf gezisine katılmışlardı. Manastırın içini gezdiriyorlardı. Burası harikaydı. Karanlık koridorlar, avizelerle aydınlatılmış upuzun salonlar, labirent gibi bahçeler... Ve bütün bunlar eski bir film gibiydi.

Öğretmenin azarını duyan Peder Fırank sevimli bir edayla el sallayarak,

- Zaten bitiriyorum şimdi. Size çok değerli bir parça göstermek istiyorum. Bir sunak resmi... Ondan sonra küçük kiliseye gideceğiz, diye seslendi.

Onları dinleyen kadınlardan biri, eşine,

- Bu çocuklar hiç mi rahat duramazlar sanki, diye söylendi.

İkisi de manastırda kalıyordu. İkisi de aynı kırmızı kazaktan giymiş oldukları için Zaşa ve Konstantin'in dikkatini çekmişlerdi.

Zaşa, Konstantin'i iterek arkalarından taklidini yaptı. Gruptaki gri şapkalı yaşlı adam bunu gördü ve başını salladı.

Konstantin fısıldayarak,

- Yapma. Şapkalı yaşlı adam seni ele verecek yoksa. O zaman Bayan Beka iyice kızar, diye uyardı.

İki çocuk gruba tekrar katılarak dinlemeye başladılar. Peder bir resmin karşısında durmuş hayranlıkla anlatıyordu:

- Burada üç parçalı bir sunak resmi görüyorsunuz. Ortada ana resim, kanatlarda ise yan resimler bulunuyor. Bu üç resim İncil'den bir hikâye anlatıyor. Buradaki sunak resmi çok eski ve inanılmaz değerli. Manastırımızın gururu.

Zaşa, merakla sordu:

- Geceleri kasaya kaldırıyor musunuz?

- Hayır, buna gerek yok. Alarmla korunuyor. Birisi resme fazla yaklaştığında görevlinin odasında bir lamba yanıyor, diye cevap verdi Peder.

Konstantin:

- Onu gizli bir odaya götürebilirsiniz, dedi.

Peder, başını iki yana sallayarak,

- Hayır, bunu istemiyoruz. Herkesin bu harika eseri görmesini istiyoruz. Ayrıca kimse kolayca giremez buraya. Manastırın etrafındaki eski kalın duvarları gördünüz.

Orta Çağda bile bu duvarlarla korundu burası ve bugün hâlâ öyle korunuyor. Birisinin pencereden manastıra girmesi gerekir ki bunu da biz fark ederiz, diye açıklama yaptı.

- Ya da içeriden birisi olmalı, diye ilave etti Konstantin.

Peder gülerek,

- Bizde misafir olan bir kişi böyle kötü bir şey yapmaz, diye cevap verdikten sonra,

- Hadi şimdi küçük kiliseye gidelim, dedi.

Grup, avludan geçerek küçük kiliseye doğru ilerledi. Peder bir şeyler anlatırken Zaşa küçük bir pencereden dışarı baktı. Ağaçların arasından mavi göl görünmekteydi. Birazdan yüzmeye gideceklerdi. Dikkatini tekrar pedere verdi. Peder, çanların ne işe yaradığını anlatıyordu:

- Bir tehlike anında da çanlar çalınır. Mesela yangın çıktığında... Orta Çağda itfaiye olmadığı için yangınlar son derece tehlikeliydi. Yangını söndürmek için herkese ihtiyaç vardı. Çanların sesi çok uzaktan bile duyulur, böylece herkes yardıma koşabilirdi.

Şapkalı yaşlı adam:

- Çanlar hâlâ çalışıyor mu, diye sordu.

Peder:

- Tabii ki. Şu ipi çekmek yeterli. Artık birçok kilisede çanlar bir düğmeye basarak çaldırılıyor ama burada hâlâ ipler bu işi görüyor.

Zaşa'nın gözleri parladı.

- Deneyebilir miyim?

Peder üzülererek başını salladı.

- Maalesef hayır. Çalmana izin vermek isterdim ama bütün bölgeyi heyecana sürükleriz. Bunlar hâlâ alarm çanı olarak görev yapıyor. Herkes ne olduğunu anlamak için koşarak buraya gelir. Bunu anlayabiliyorsun değil mi?

Zaşa, evet anlamında başını salladı. Artık yüzme zamanı gelmişti.

Akşam olunca herkes yorgun bir şekilde yataklarına yattı. Zaşa ve Konstantin aynı odada kalıyorlardı. Bir süre daha sohbet edip sonra uykuya daldılar. Zaşa birden sıçrayarak uykudan uyandı. Garip bir şey vardı.

Zaşa, ışığı yakarak arkadaşına seslendi:

- Konstantin, uyanık mısın? Bu gürültü ne?

Konstantin, yatağın içinde doğrularak,

- Bu kilisedeki çanın sesi, diye bağırdı. Sonra yataktan fırlayıp giyinmeye başladı ve,

- Bir şey oldu, bakmamız lazım, diye sözünü tamamladı.

Zaşa da yataktan kalktı. İki birlikte odadan dışarı fırladı.

Zaşa ve Konstantin kiliseye vardıklarında manastırda kalan bazı misafirlerin de avluya toplandığını gördüler.

Bayan Beka, bütün öğrencileri etrafında toplayarak,
- Siz burada, benim yakınım da kalın, dedi.

Zaşa manastırı gezerken dikkatini çeken kırmızı kazaklı çifti inceliyordu. Kadın korkarak kocasına sokuluyordu. Şapkalı yaşlı adam da oradaydı.

Konstantin:

- Baksana geceleri bile şapkasını takıyor, dedi.

Zaşa, adamın pantolonundaki deliği göstererek,

- Pantolonunda kocaman da bir delik var. Tıpkı benimki gibi, diye cevap verdi.

Bir süre sonra manastırdaki görevli geldi ve Bayan Beka'nın sınıfının yanında duran Peder'e,

- Anlayamıyorum, birisi camı dışardan kırıp kiliseye girmiş ve çanları çalmış. Neden ki, diye sordu.

Peder omuzlarını silkerek,

- Saçma bir şaka olmalı. Gidip bir bakayım, dedi.

Zaşa:

- Hadi biz de arkasından gidelim, diyerek Peder'i takip etmeleri için arkadaşını hafifçe itti.

Peder, etrafına baktı ve kendi kendine,

- Eksik yok, diye mırıldandı.

Zaşa, kırılan camdan dışarı baktı. Ay ışığında kırılan camın yere dağılan parçaları parlıyordu.

Peder:

- Onları yarın temizleyeceğim, dedi.

Birden kilisenin kapısı ardına kadar açıldı ve kilise görevlisi sararmış bir yüzle kapıda belirdi.

- Sunak resmi yok!

Peder sarsıldı.

- Olamaz, dedi.

Haber çabuk yayılmış,

herkes çok etkilenmişti.

Oradaki herkes kilisenin önünde toplandı.

Peder:

- Birisi kilisenin camından içeri girmiş olmalı.

Dikkatimizi başka yere çevirip bizi oyalamak için çanı çaldı. Ondan sonra da sunak resmini çalıp kaçtı demek, diye açıklama yapınca kilise görevlisi çaresizlik içinde,

- Ama ben müzede ışık görmedim, dedi.

Kiliseye koşup gerçeği çok geç fark ettiği için kendini suçlu hissediyordu görevli.

Zaşa:

- Hırsız ışık yakmadı, dedi.

Peder:

- Dışarıda iz aramalıyız, dedi. Zaşa'nın söylediklerine dikkat etmeden.

Konstantin:

- Hayır, dışarıda iz bulamayız, diye itiraz etti.

Herkes Konstantin ve Zaşa'ya döndü. İki arkadaş birbirine bakıp başlarını salladılar. Olayı çoktan çözmüşlerdi.

5. OLAY

GECE YARISINDA MUZİPLİK

Fired, Tom'a,

- Cep telefonumun zil seslerini ben kendim programlayabiliyorum, dedi.

İkisi otobüste Luse'nin arkasında oturup yol boyunca cep telefonları hakkında sohbet ettiler. Luse'nin yanında oturan Adel ise arkadaşının kulağına eğilerek,

- Telefon sohbetleriyle ne kadar can sıkıcı bunlar, diye fısıldadı.

Luse, evet anlamında başını salladı. Gerçi onların önünde oturanların sohbeti de daha enteresan değildi.

Öğretmenlerden Anderas, diğer öğretmen arkadaşı Herber'e,

- Şekersiz sakızlar gerçekten iyi, dişleri temizliyor, diye bir süre sakızların faydalarını anlattıktan sonra Herber'e bir sakız ikram etti.

Herber ise:

- Ahududu tadını sevmem, teşekkürler, diye reddetti.

Anderas:

- Bu ahududu sakızları olmadan yaşayamam, dedi.

Luse, camdan dışarıyı seyrediyordu. Çok sevinçliydi çünkü iki haftalık bir tatil kampına gidiyorlardı. Bu sene kızlar çadırlarda, erkekler ise evlerde kalacaktı. Kimsenin şikâyet etmemesi için çadırda kalma hakkını her sene dönüşümlü olarak kullanmaya karar vermişlerdi. Çadırda yatmak tabii ki çok daha heyecanlıydı.

Fired, arkadaşına,

- Kuş seslerini zil sesi olarak ayarlama konusunda uzmanlaştım, diyordu.

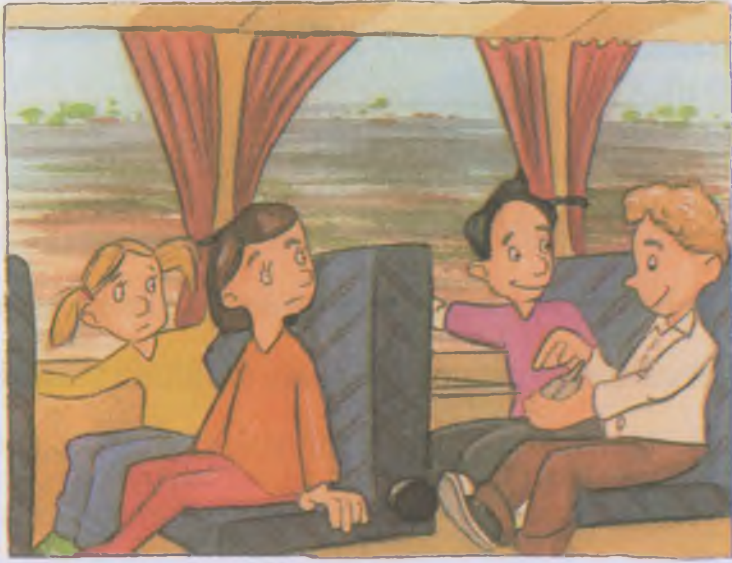
Tom bir an için düşündü ve,

- Ben bir baykuş sesi alırdım. Ne de olsa ürkütücü, dedi.

- Şu anda cep telefonuma gelecek mesajın zil sesi guguk kuşu olarak ayarlandı, dedi Fired.

Tom:

- Bu da iyi. Gece yürüyüşü sırasında bir mesaj alırsan ürkütücü olabilir.

Luse araya girdi.

- Hiç de ürkütücü olmaz. Herkes guguk kuşlarının gece uyduğunu bilir.

Adel de bu konuşmaya katıldı:

- Bir guguk kuşunun ötüşünü duyduğunuzda para cüzdanınızı silkelemeniz gerektiğini biliyor muydunuz?

- Niye ki, diye sordu Fired.

- Annem şans getirdiğini söyler, diye cevapladı Adel.

Tom gülererek,

- Bu kadar akılsızca bir şey hiç duymamıştım, dedi.

Luse, diğerlerine belli etmeden Adel'i dürterken,

- Gülmenin ne demek olduğunu ben sana göstereceğim, diye sinsice güldü.

İki kız, oğlanlar için bir muziplik düşünmüştü. Planlarını gidecekleri yere ulaştıklarında uygulayacaklardı. Daha ilk gece, erkeklerin kalacağı evin banyolarına sessizce girdiler. Yanlarında et suyu tabletleri vardı. Luse ağabeyinden et suyu tabletlerinin, duşun vidası sökülerek arasına nasıl yerleştirildiğini öğrenmişti. Her şey normal gibi görünmesine rağmen erkekler duş yapmak için musluğu açtıklarında et suyu tabletleri eriyecek ve yağlı bir sıvı başlarından aşağı dökülecekti.

Kızların şansı vardı ki kurdukları tuzak Tom ve

Fired'e denk gelmişti. Her ikisi de yapış yapış saçlarla moralsiz bir şekilde kahvaltıya inmişlerdi. İki kız arkadaş onlara bakıp kıkırdıyordu.

- Harika bir şaka, diye seviniyordu Luse.

Tom bunu duymuştu.

- Sizin olduğunuzu tahmin etmişim. İntikamımız korkunç olacak. Bekleyin, diye tehdit savurdu.

Herber, Adel ve Luse'nin çadırının önünde duran bir çikolata kâğıdını tekmeleyerek,

- Çadırınızın önündeki çöpü toplayın bakalım, diye seslendi.

- Onu biz atmadık ama, diye kendini savundu Adel.

Herber, katı bir ses tonuyla,

- Kimin attığı önemli değil ki! Sonuçta çöpün burada durması gerekmez değil mi, dedi.

- Haklısınız, diyerek yerdeki kâğıdı aldı Adel.

Luse de çadırlarının önündeki birkaç kâğıt parçasını topladı. Sonra ikisi de çadırlarına girdiler.

İki arkadaş olabilecek tatsız sürprizlere karşı gece

dönüşümlü olarak nöbet tuttular. Tom ve Fired intikam almak için gelebilirdi. Hazırlıksız yakalanmamalıydılar. Luse uyanık kalmaya çalışarak etrafı dinliyordu. Her yer çok sessizdi. Aradan fazla zaman geçmeden Luse'nin göz kapakları ağırlaşmaya başladı. Az kalsın uykuya dalacaktı ki bir dalın çatırdadığını duydu. Korkarak doğruldu. Nefesini tutarak karanlıkta etrafı dinlemeye koyuldu. Etrafta sessizlik hâkimdi. Sessizce el fenerini aldı, uyku tulumundan çıktı ve çadırın girişine doğru yöneldi.

El feneriyle etrafa baktı. Kimse yoktu. Yine sessizce uyku tulumunun içine girdi ve gecenin sessizliğinde kulaklarını dört açtı. Ağaçların yaprakları hışırdıyordu. Başka da bir şey duyulmuyordu. Çok uzaktan da bir kuş sesi geliyordu. Hepsi o kadar...

Henüz derin bir uykuya dalamayan Adel:

- Para cüzdanını silkele, diye mırıldandı.

Fakat Luse para cüzdanını şu anda bulamıyordu tabii ki. Yine sessizce dışarıyı dinlemeye devam etti.

Birkaç dakika geçmemişti ki çakıl taşlı yolda ayak

sesleri duydu. Tek bir kişinin ayak sesiydi bu. Aşağıdan, şehirden doğru geliyordu. Luse kendi kendine,

- Bu, kesinlikle bugün izinli olan öğretmenlerden biridir, diye mırıldandı.

Nöbet değişimine kadar her yer sessizdi.

Ertesi gün Adel ve Luse yorgun bir şekilde çadırdan çıktılar.

Adel, memnun bir ses tonuyla,

- Bir şey olmamış, diyerek çadırdan ilk olarak çıktı.

İki kız kahvaltıya doğru yola koyuldular. Daha ilk adımda Adel durdu ve,

- Bekle biraz, ayakkabımın altında bir şey var, dedi.

Ayağını kaldırıp baktı, bir de ne görsün!

- Ayy, sakız. Bizim çadırımızın önüne böyle bir şeyi kim atar, diye bağırdı.

Sakız, kâğıda sarılıydı ama düzgün sarılmadığı için Adel'in ayakkabısına yapışmıştı.

Tiksinerek sakızı ayakkabısının

dan çıkardı. Çöpe atmadan önce kâğıdına baktı.

- Otobüs biletine benziyor, dedi Adel.

İki kız banyoya girdiler. Adel ellerini yıkarken ellerini kokladı.

- Ayy, iğrenç bir ahududu kokusu. İnşallah sabunla çıkarabilirim, diye söylendi.

Kızlar kahvaltı salonuna geldiklerinde bir şeyler döndüğünün farkına vardılar.

Luse, Herber'e,

- Neler oluyor, diye sordu.

Herber, üzüntülü bir sesle,

- Dün gece öğretmenlerin odasından para çalınmış. Ne zaman olduğunu tahmin edebiliyoruz çünkü erkeklerin odasını on beş dakika içinde iki kere kontrol ettik. İlk başta para yerinde duruyordu ama on beş dakika sonra yok oldu. Tam bu sırada erkeklerden ikisi odada yoktu. Onlar olmalı çünkü diğerleri ya uyuyordu ya da aşağıda bizim yanımızdaydı, diye açıkladı.

Adel merakla,

- Peki kim bu hırsızlar, diye sordu.

- Yani, ben ikisinden de beklemezdim. Ben sizlerin hiçbirinizden beklemezdim. Ama her ikisi de inkâr etse de şu kesin ki; Fired ve Tom'du, diye içini çekti Herber.

Luse, ürkmüştü.

- Hayır, diye haykırdı.

Herber:

- Maalesef. Yoksa bu ikisini 23.15 - 23.30 saatleri arasında gördünüz mü? Onlar kızların çadırlarının orada olduklarını iddia ediyorlar ama kimse onları görmemiş.

Adel ve Luse üzülenek başlarını salladılar.

Herber tekrarladı:

- Hmm, onun dışında herkes buradaydı.

Öğretmenlerden Suzın lafa karıştı:

- Öğretmen Anderas da yoktu.

- Evet, haklısın ama o dün akşam izinliydi, şehre inmişti. 23.56'daki son otobüse bindiğini söyledi. Ayrıca onu gelirken gördük, dedi Herber.

Zuzanne, başını sallayarak,

- Bu hiçbir şey demek değil. Biz onu otobüsten inerken görmedik. Daha önce de gelmiş olabilir.

Herber itiraz etti.

- Ah Zuzanne, paramızı neden çalsın ki?

Zuzanne şüpheyle,

- Cüzdanda fazladan para herkesin işine yarayabilir, dedi.

- Cüzdan, diye haykırdı Luse.

Aklına birden bir fikir gelmişti. Fired'e

doğru koştu ve,

- Dün akşam telefonla mesaj aldın değil mi, diye sordu.

Fired, şaşkınlık içinde,

- Nereden biliyorsun, diye sordu.

Luse sabırsızlandı.

- Duydum, dedi. Mesaj hâlâ duruyor mu? Ne zaman geldiğini görebilir miyiz?

Fired şaşkınlıkla başını salladı. Cep telefonunu çıkarıp baktı.

- Saat 23.19'da, dedi. Luse'ye mesajı gösterdi.

- Cep telefonunu duysan bile bu bir şey ifade etmez.

Kalan zamanda çadırlardan odaya rahatlıkla gidilebilir, diye itiraz etti Herber.

Yine de pes etmedi Luse:

- Olabilir, ben yine de kim olduğumu bildiğimi zannediyorum. Ama çöp bidonuna bakmam lazım, diye yerinden kalktı.

Herkes Luse'ye baktı. Sanki aklını kaçırmıştı.

SORU: Peki, sen gerçeği biliyor musun?

6. OLAY

FİNAL MAÇI

Mihael, okulunun futbol takımıyla idman sahasına gitmek üzere otobüse bindi. Hafta sonunda şampiyon olup olmayacakları belli olacaktı. Kazanmaktan öte bir anlamı vardı bunun. Kazanan takım kendi spor salonunu yenilemek için çok para alacaktı. Ama Mihael şu anda bunu düşünmüyordu. Zaten çok heyecanlıydı. Takımın kaptanı olarak her şeyin yolunda gitmesi için büyük bir sorumluluk taşıdığına inanıyordu.

Mihael'in beden öğretmeni Bay Şulukuf:

- Evet, az kaldı, geliyoruz. Ben şimdi Goethe Lisesi müdürü Bay Vişit'i arayacağım, diyerek not defterinin sayfalarını karıştırmaya başladı.

Mihael, otobüsün penceresinden merakla dışarıyı seyrediyordu. Çünkü yabancı bir şehirden geçiyorlardı.

Yola çıkmadan önce müdürleri küçük bir konuşma yapmıştı.

- Çocuklar yapabileceklerinizin en iyisini yapın ama

dürüst oynayın. Kazanacaksak gerçekten kazanmalıyız. Fırayher-Fom-Şıtay Lisesini ona layık bir şekilde temsil edin.

Mihael'in yanında oturan Oli de maçı düşünüyordu:

- Şansımız çok yüksek. Son beş yılda üç kere kazandık, bir kere kaybettik, bir kere de berabere kaldık.

Mihael, başını salladı ama bunun bir şey ifade etmediğini biliyordu. Diğer okul da tıpkı onlar gibi yenilmeden finale gelmişti.

Bay Şulukuf, başını kaşıyarak,

- Eyvah, burada iki numara var ve ben hangisinin müdüre ait olduğunu not etmemişim, dedi ve devam etti:

- Vardığımızda müdürü arayacaktım. Bizi kendisi karşılamak istiyordu.

Mihael ve Oli'ye döndü ama onlar da hangi numaranın doğru olduğunu bilmiyorlardı.

Bay Şuluf:

- Pekâlâ, ya 787811 ya da 787822. Ne düşünüyorsunuz?

Oli, başını iki yana salladı.

- Hiçbir fikrim yok. Deneyin isterseniz, dedi.

Mihael ise:

- Bence 787811. Birler müdüre aittir mutlaka. Ne de olsa o okulda bir numara, dedi.

Bay Şulukuf, cep telefonuna uzanarak,

- Deneyeceğim, dedi.

Kısa konuştu ve takımının geldiğini bildirdi. Cep telefonunu cebine koyarken Mihael'e,

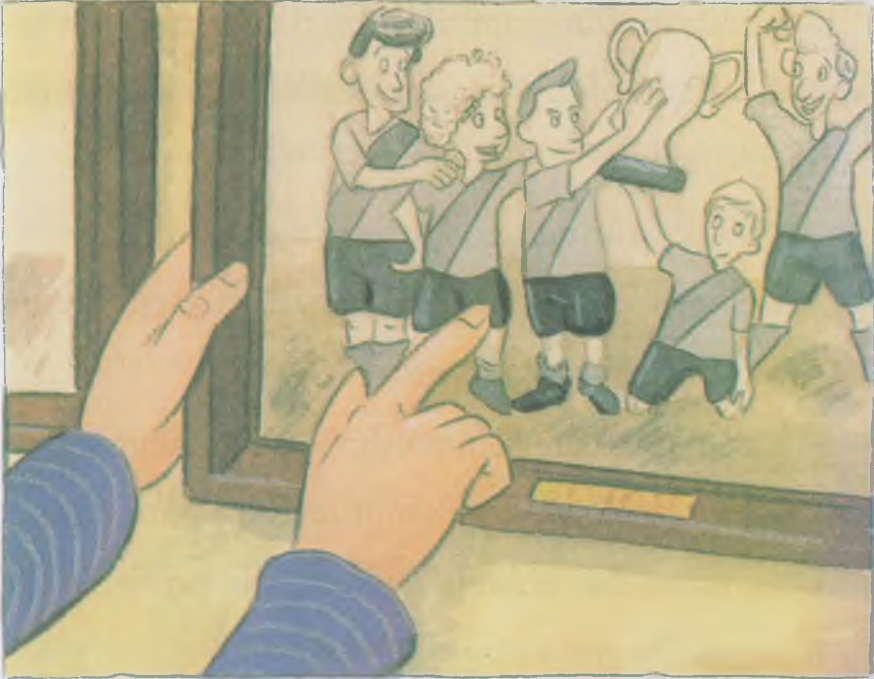
- Haklıymışsın kaptan, diyerek gülümsedi.

Okul sekreteri onları karşılayıp müdürün odasına götürdükten sonra,

- Bay Vişit hemen gelecek, dedi ve koridorda onlarla birlikte bekledi.

Duvarları okulun son 30 yıldaki futbol takımlarının resimleri süslüyordu. Mihael 1968 yılına ait fotoğrafın önündeydi. Takım ülke şampiyonu olmuştu. Resmin ortasında bir erkek çocuğu kupayı kaldırıyordu.

Bu arada sekreter, resimdeki adamı göstererek,

- Bu müdürümüz Bay Vişit, diye işaret etti.

Oli, müdürün yanında duran çocuğu göstererek,

- O nasıl yaralandı, maçta mı sakatlandı, diye sordu.

Oğlanın sağ kaşının üzerinde büyük bir yara bandı vardı. Çocuğun uzun bukleleri alnını kapladığı için hemen göze çarpmıyordu.

Sekreter biraz düşünerek cevap verdi:

- Adını bilmiyorum ama bu yara son maçtan kalma.

Bir başka oyuncuyla çarpıştı. Ne kanamıştı ama.

Sonunda müdür geldi. Bay Şulukuf'un takımını selamladı ve herkese iyi şanslar diledi. Vedalaşamadan telefonu çaldı.

Bay Vişit, özür dileyerek telefonu açtı.

- Merhaba kıvırcık, diyerek telefonun karşı tarafındaki selamladı ve devam etti:

- Bak şimdi konuşamıyorum ama dediğimiz gibi hakem sen olacaksın ve bu senin zararına olmayacak.

Daha sonra Bay Şulukuf'a idman sahasını tarif etti.

Kamptaki bir hafta rüzgâr gibi geçti ve maç saati geldi.

Takımlardan ikisinin de dezavantajı olmaması için maç başka bir okulda yapılacaktı.

Saat 12’de düdük çalacaktı. Soyunma odalarından sahaya kadar iki takım da yan yana yürüdü.

Rakip takım oyuncularından biri:

- Sizi sahadan sileceğiz, diye tehdit savurdu.
- Göreceğiz, diye cevap verdi Oli.

Mihael fark ettirmeden rakip takımın kaptanına baktı. Çok iyi bir oyuncu olan kaptanın adı David Bek’ti. Mihael derin bir nefes aldı.

Takımlar sahadaki yerlerini aldı. İki takımın kaptanı saha seçimi ve maça başlamak için hakemin yanında yer almışlardı. Hakem kısa boylu, tıknaz ve kel kafalı bir adamdı.

Sağ gözünü kaşırken,

- Evet, beyler, adil bir maç olmasını istiyorum, dedikten sonra yan hakemlerden birine dönerek devam etti:

- Hava bozacak herhâlde yaram kaşınıp duruyor.

Ve maç başladı. Her iki takım da aynı ayarda olduğu için çok dengeli bir maçtı. İlk yarının sonuna kadar iki takım da 3 gol kaçırdı ve hiç gol olmadı.

İkinci yarı da aynı şekilde heyecanlı başladı. Top birden Mihael'in ayaklarının önüne düştü. Harika bir pastı. Mihael fazla tereddüt etmeden hareket etti ve top kalede...

Mihael, ellerini havaya kaldırarak,

- Gool, diye bağırdı.

Fakat hakem çoktan düdük çalmıştı.

Mihael:

- Hayır, diye haykırdı ve hakeme doğru koştu.

Takımın yarısı hakemin etrafında durmuş tartışıyordu. Fakat bunun bir anlamı yoktu. Hakem golü vermedi.

Maç devam etti. Bitime beş dakika kala olan oldu. Rakip takımın oyuncularından biri Mihael'in takımının ceza alanında düştü. Hakem penaltı düdüğünü çaldı.

Oli tepiniyordu.

- Bu faul değildi! Oyuncuya kimse dokunmadı ki, diye bağırdı.

Fakat bu bağırp çağırmlar da fayda etmedi. Hakem ısrarla penaltı noktasını gösteriyordu.

Rakip takımın oyuncusu topa koştı, şutunu attı.

- Gool!

Oli başını eğerek,

- Buraya kadar, dedi.

Fakat Mihael, takımına gaz vermeye çalışarak,

- Hadi, her şeyimizi oyuna verelim, diye haykırdı.

Fakat bu konuşma fayda etmedi. Zaman çok az kalmıştı. Hakem bitiş düdüğünü çaldı. Yenilgiye uğrayan takım sahayı terk ediyordu.

David, Mihael'e seslendi:

- Hey, her şeye rağmen çok iyiydiniz. Şansınız yoktu. Çok üzüldüm, dedikten sonra Mihael'e elini uzattı. Mihael, onun elini sıkarak kazanan takımı kutladı.

Oli:

- Tüh ya, hakem bütün oyunu mahvetti. Önce olmayan ofsayt, sonra penaltı... O kesinlikle penaltı değildi, diye öfkeyle bağırdı.

Mihael, arkadaşını sakinleştirmeye çalıştı.

- Ah boş ver, bazen öyle olur. Hakemler de her şeyi doğru göremezler ki.

Sessizce yan yana yürüdüler. Mihael yerden gümüş renkli bir cisim kaldırarak,

- Bu da ne, diye sordu.

- Bir cep telefonu, kime aitse, diye cevap verdi Oli, hâlâ kızgındı.

- Geri dönüp soracağım, dedi Mihael.

Geri dönerken David'e rastladı. Ona,

- Bu cep telefonunun kime ait olduğunu biliyor musun, diye sordu.

David, telefonu aldı ve birkaç tuşa bastı.

- Bakayım, belki de bir şeyler bulabiliriz.

- Dikkat et bir numara çeviriyorsun, dedi Mihael.

Bu arada ekrana baktı ve bir numara gördü 787811.

David, telefonu aceleyle kapattı ve,

- Kime ait olduğunu ben de bilmiyorum, dedi.

Bu arada hakem onlara doğru geliyordu.

- Telefonumu bulmuşsunuz, harika, dedi ve kendininki olduğundan emin olmak için telefona baktı. Sonra teşekkür etti ve gitti.

Mihael düşünceli bir şekilde,

- Telefon hakeminmiş, deyip devam etti:

- David, hakem okulun eski bir öğrencisiyse n'olur bu durumda, sen ne dersin, diye sordu.

Rakip takımın kaptanı Mihael'e şaşkın şaşkın baktı ve,

- Bu kurallara aykırı, oyunun tekrarlanması gerekir, cevabını verdi.

Mihael:

- Evet, ben de oyunun tekrarlanması gerektiğini düşünüyorum. Burada doğru olmayan bazı şeyler var, dedi.

SORU: Mihael hangi ipuçlarını birleştirdi?

7. OLAY

AÇIK HAVADA KORKU TÜNELİ

Her yer zifiri karanlıktı ve ağaçların dalları arasından esen rüzgârın sesi duyuluyordu. Cina ormanın tam ortasındaydı. Uzaklardan bazı konuşma sesleri geliyordu. Bugüne kadar yaşadığı en ürkütücü andı. Aslında annesi Yanina da yanındaydı. Bu zaten onun fikriydi. Cina sınıf gezileri iptal olduğu için şikâyet edip duruyordu. Öğretmenleri aniden hastalanmıştı.

Yanina birden parmaklarını şıklatarak bağırdı:

- O zaman biz de kendi gezimizi yaparız. Birkaç aile mutlaka gelir.

Telefonu eline alıp gerekli organizasyonu yapmıştı. Ve işte buradaydılar. Berlin'e yakın herhangi bir yerde...

Yapraklar hışırdıyor, Cina'nın kalbi yerinden çıkacak gibi çarpıyordu. Çocuklar yarışma için gruplara ayrılmıştı. Her grubun yanında bir plan vardı ve herkes turu mümkün olduğu kadar çabuk bitirmeliydi. Her yol ayırımında toplanacak başka bir şey vardı.

Cina başını salladı ve korkuyla,

- Neden bu özellikle gece olmak zorunda, diye söylendi.

Yakop sırtarak sordu:

- Korkuyor musun yoksa?

Aslında kendini çok iyi hissetmiyordu ama diğer üçü çok cesaretli davrandıkları için o da cesurca kafa salladı. Lena, cep feneriyle oynadığı için yolun sadece az bir kısmı aydınlanıyordu. Sonunda hareket işareti geldi.

Lena sabırsızca,

- Nihayet, diye iç çekerek öne geçip yola koyuldu.

Yakop da onun yanına giderek kollarını sallamaya başladı. Küçük Gıregor, onların arkasından ayrılmıyordu.

Lena, planı aydınlatmaya çalışarak,

- Bir bakalım, dedikten sonra,

- Yaşlı meşe ağacına kadar 100 metre dümdüz gidecek. Orada yanımıza almamız gereken bir mum bulacağız, sonra da sola, diye ekledi.

Cina, sınıf arkadaşlarının arkasından gizlice geliyordu. Karanlığın içinden bir çılgılık daha yükseldi. Bu sefer tek bir ses değil, birçok ses duyuluyordu. Sanki büyük bir grup paniğe kapılmış bağıyordu. Cina, titremeye başladı. Gündüz kimse onunla baş edemezdi. Çok dikkatli ve tedbirliydi. Çok iyi bir izleyiciydi ama burası çok farklıydı. Ağzı heyecandan kupkuru olmuştu. Artık ne yapacağını çok iyi biliyordu. Kampa geri dönecekti. Cina, arkasını dönüp ormanın derinliklerinde kayboldu. Birkaç metre ilerledikten sonra sesler duymaya başladı.

Bunlar diğerleri miydi acaba? Sessizce ilerlemeye çalıştı. Biraz ileride bir yaprak yığını hışırdıyordu. şüpheli bir durumdu bu. Yığından birdenbire bir kol uzandı ve yolu yoklamaya başladı. Yaprak yığınından,

- İyi böyle, diye bir mırıldanış duyuldu.

Cina, korkudan derin bir nefes aldı.

Yaprakların arasından duyulan ses:

- Kimdi bu? Geliyorlar mı yoksa, diye fısıldadı.

Bir başka ses:

- Hayır, kimseyi görmüyorum, diye cevap verdi.

Cina, yaprakların arasından çirkin bir yüzün kendi-

sine baktığını fark etti ve açık renk saçlarını koyu renkli kapüşonu ile örttü. Yaprak yığından gelen ses:

- Aşağısını biraz aydınlatır mısın, esrarengiz olmaya başladı, dedi.

Ağaçtan kıkırdamalar duyuldu.

- Lambayı yanıma almamışım.

Yaprak yığını ise:

- Önemli değil yanımda çakmak var, diye karşılık verdi.

Ağaçtaki:

- Delirdin mi, yapraklar saman gibi kuru, diye bağırmaya başladı.

Yaprak yığını:

- Çok biliyorsun sen, diye kızdı.

Cina'yı gülme tutmuştu. Bu amatör hayaletlerin ondan daha çok korktuğu anlaşılıyordu. İkisinin etrafında daire çizerek dolaşmaya başladı.

Çalılıklar burada sıklaşmıştı. Cina, önüne çıkan dalları elleri ile iterek çarpmamaya çalıştı. Bu sırada eli bir kumaşa değdiğinde bir gariplik olduğunu anladı. Yukarıya baktı. Hemen önünde kukuletalı karanlık bir gölge duruyordu. Yüzü kırmızıydı ve parlıyordu, pelerini ise rüzgârda uçuşuyordu.

Cina donup kaldı ama hiçbir şey olmadı. Daha dikkatli baktı. Esrarengiz şekilden yolun öbür tarafına, sağa ve sola doğru iki ince kablo uzanıyordu.

Bu sırada yaklaşan ayak sesleri duyuldu.

Yakop'un sesi geliyordu:

- Yahu ne kadar esrarengizdi. Az kalsın göle atlayacaktım.

Gıregor kıkırdadı. Cina, sola doğru birkaç adım yürüyüp yeniden gruba katıldı.

Lena merakla,

- Hey, neredeydin? Seni merak ettik, diye sordu.

Cina, kıkırdarak,

- Hayalet avladım.

Lafi henüz bitmişti ki ormandan bir çatırdama ve,

- Buuuu-huu-hüü-uhhhh, diye bir çığlık sesi yükseldi.

Kırmızı yüzlü, iri bir yarasa kanat çırpmaya başladı.

Gıregor, çığlık atarak Yakop'a yapıştı. Lena ise sessizce inledi. Bütün bunlar Cina'nın hoşuna gitmeye başlamıştı.

Bir kayanın önünde duruyorlardı. Lena, plana bakarak,

- Burada bir yerde almamız gereken bir kemik olmalı, dedi.

Gıregor titreyerek,

- Böyle bir şeyi kim düşünebilir şimdi, diye yakındı.

Yakop, onu sakinleştirmek istedi.

- Gerçek değil herhâlde.

Bu arada Cina kayaya tırmanıp plastik kemiği buldu ve zafer kazanmış gibi havada sallayarak,

- Buldum, diye bağırdı.

İki defa daha döndüler. Cina'nın cep lambasından yolun ortasında bir yaprak yığını olduğunu gördüler. Lena onları sollayarak cesaretle yaprak yığına doğru yürüdü. Birden pençe gibi bir el yığının arasından çıkıp

onu bacağından yakalamaya çalıştı ama o, yana doğru fırlamayı başardı.

Cina, bir çığlık attıktan sonra el sallayarak ağacın yanından uzaklaştı. Ağaçtan irkin bir yüz aşağı doğru bakıyordu.

Sonunda hepsinden önce kampa ulaştı. Diğerleri de soluyarak arkasından geliyordu. Ağaçların arasından pencerelerin ışığı görünüyordu. En sağda mutfak vardı.

Aş Mari, büyük bir kazanı karıştırıyordu. Kaşığı havaya kaldırınca ucundan kırmızı bir sıvı damladı.

Gıregor, yine titriyordu. Kızların yatakhanesinde, yardımcı kızlar, Karolin ve Guri çarşafları değiştiriyorlardı. Cina, yemek odasının kapısını açtı. Diğerleri yerlerine oturmuş heyecanlı heyecanlı sohbet ediyorlardı.

Yohannes, gülerek yanında oturan Edvin'e olanları anlatıyordu:

- Ayy o tek kollu yaratık üzerime geldiğinde çok korkmuştum. Ama senin korktuğun o penenin yanında hiçbir Şey sayılmazdı.

Edvin canı sıkılarak başını salladı.

- Saçma, ben korkmadım ki, dedi.

Bütün masadakiler kıkırdadı.

Yohannes lafa karıştı:

- Tabii tabii. Peki, kim kız gibi çığlık attı?

Edvin'in gururu kırılmıştı.

- O kesin Lena'nın kardeşi Anton'dur. Ergenlik çağında ve sesinin değiştiği bir dönemde biliyorsun ki.

Yanına, oğlanın saçlarını okşayarak,

- Anton sizinle gitmedi ki. Hep buradaydı. O yine de sendin herhâlde, dedi.

Sonra kızını gördü.

- Hey Cina, sizde durum nasıldı, diye sordu.

- Harika, dedi Cina sırtarak.

Bu arada aşçı ve yardımcıları Harga ile Kıristiyan yemek arabasını getirdiler. Kıristiyan sigarasını söndürdükten sonra yemeklerin dağıtılması için yardım etti.

Yemekte koyu kırmızı bir lapa vardı.

- Bu da ne, diye korkarak sordu Gıregor.

- Aynen, ben de öyle söyledim. Labkus teklif ettim ama kabul ettiremedim, dedi Harga.

Lena koklayarak,

- Hmmm! Çili Kon Karne⁽²⁾, diye bağıırıp ellerini ovuşturmaya başladı.

Diğer masadan Edvin seslendi:

- Labkus da ne demek? Kulağa çok iğrenç geliyor.

- Patates püresi, biftek, ringa balığı, sahandada yumurta. Çok lezzetli, diye cevap verdi Harga.

Bütün masa homurdanmaya başladı. Harga utanarak

(2) Çili Kon Karne: Et, bezelye ve biberden yapılan baharatlı bir Meksika yemeği.

yüzünü buruşturdu. Lena'nın yanına oturan Anton o kadar güldü ki sonunda hıçkırık tuttu.

Cina, parmaklarını şıklatarak,

- Hey bu salondaki hayaletler kimlerdi bilmek ister misiniz, diye sordu.

Herkes ona baktı.

Gıregor, şüpheyle aşçıya bakarak,

- Kim ki, diye sordu.

Edvin, Karolin ve Guri'yi işaret ederek,

- Bu ikisi çarşafarla oynadılar. Ben gördüm, dedi.

Lena, ağabeyine şüpheyle baktı. Cina, sessizce güldü.

Annesi ona doğru yöneldi.

- Sen kaç tanesini tanıdın?

Cina, kendinden emin cevapladı:

- Üç tane. Ama sen ve diğer veliler zaten buldunuz değil mi?

SORU: Sen de burada hayaleti oynayan üç kişiyi tanıdın mı?

1. OLAYIN ÇÖZÜMÜ (Mağarada Süpriz):

Yanoş bazı ufak tefek ayrıntılara dikkat etmemiştir ama bir süre sonra taşlar yerine oturmaya başladı.

Önce Sonya, hangi hediyeye sevineceği konusunda ağzından laf almıştı. Diğerleri pastayı hazırlarken Aleks kayan yıldız hikâyesiyle onu mutfaktan uzak tutmuştu.

Geziye başlamadan önce herkes birbiriyle cep telefonu ile mesajlaştı. Bu yüzden Aleks son mesajdan sonra yüksek sesle haykırdı. Böylece, aslında mesaj gönderene “Anlaşıldı, başlıyoruz” diye cevap vermiş oldu.

Daha sonra Aleks’in, diğerlerinin mağarayı hazırlayabilmeleri için, arayı açmalarını sağlaması gerekiyordu. Bir taşı göstererek sorular sordu ama daha sonra kendi kendini ele verdi. Çünkü Aleks dikitin ne olduğunu çok iyi biliyordu. O sadece zaman kazanmak istemişti.

Ken ve Maren’in sırt çantalarının çok büyük olmasının nedeni ise pastayı, hediyeyi, müzik ve çayı taşıyabilmektir.

Ken mağara duvarını inceliyor gibi yaptı. Aslında Aleks ve Yanoş mağaraya geldiklerinde ışığı kapatmak için şaltere uzanıyordu. Ayrıca Aleks yüksek sesle konuşarak geldiklerini diğerlerine duyurmak istedi. Bu,

Ken'in ışığı söndürmesi için bir işaretti. En sonunda Aleks, Yanoş'un sırt çantasını gizlice aldı ve Anya, hediye yi içine koydu. Sonya ise bu sırada Yanoş'un dikkatini başka yöne çevirmişti.

2. OLAYIN ÇÖZÜMÜ (Şatoda Yanlış Oyun):

Öğrencinin çocuklara gösterdiği vitrinde sözde 16. yüzyıldan kalma materyaller vardı. Fabyan ise kupalardan birinde, paskalya yumurtasında olduğu gibi bir ek yeri olduğunu tespit etti.

Bayan Müller ise tatilden önceki derste çocuklara, bu tip ek yerlerinin daha sonraki dönemlerde yapıldığını anlatmıştı. Çünkü kupalar makinelerle ilk defa 19. yüzyılda yapılabilirdi. Vitrinlerin anahtarı sadece müdürde bulunmaktaydı. Böylece, müdürün değerli kupayı, daha az değerli bir kupayla değiştirdiği ortaya çıktı. 500 yıllık kupayı çok paraya satmak istemişti. Ama Helga, tam vaktinde olayı çözdü.

3. OLAYIN ÇÖZÜMÜ (Kızak Yarışması):

Robert yanlış yapmıştı. O adil olmayan, aynı zamanda çok da tehlikeli kestirme bir yola saptı. İkinci virajda Besa

dış duvarın yıkıldığını fark etmişti. Bu durup dururken olamazdı. Varışa yakın bir yerde yine duvarda bir aralık vardı. Bu sefer iç tarafta ve kar kirlenmişti. Robert kayak pistini kullanmamıştı. İkinci virajdan sonra kestirme bir yola sapmıştı. Yepyeni kızağının çizilmiş olması ve altında toprak bulunması da bunu ispatlıyordu. Pistten çıktıktan sonra ağaçların arasındaki kestirmeden geçerek yeniden piste girmişti. Bu alanda Harvik, Böriles'in bandını bulmuştu. Böriles ve Robert'in daha iyi kızak kaydıkları tartışılmaz ancak Kırstina ve Besa dürüst bir yarış çıkardılar. Bu nedenle birincilik de onların hakkıydı.

4. OLAYIN ÇÖZÜMÜ (Manastırda Alarm):

Peder haklıydı. Hırsız, yanlış alarm nedeniyle meydana gelen paniği kendi lehine kullanmış, sunak resminin bulunduğu odaya girip onu çalmıştı.

Fakat Peder, hırsız dışarıdan girdi derken yanılıyordu. Çünkü cam kırıkları kilisede değil dışarıda duruyordu. Camı birisi dışarıdan kırsaydı cam kırıkları içeride olurdu. Yani bütün bunlar dikkati başka yöne çevirmek için yapılmıştı. Hırsızın sunak resmine doğru ilerlerken ışık kullanmadığını nereden biliyordu iki arkadaş? Çok basit.

Zaşa gözleri kapalı, salonda yürümeye çalışırken sunak resminin önündeki kancaya takılıp pantolonunu yırtmıştı ya, hırsızın pantolonu da aynı yerden delinmişti.

Hırsız belliydi. Şapkalı yaşlı adam...

5. OLAYIN ÇÖZÜMÜ

(Gece Yarısında Muziplik):

Cüzdan ile ilgili söz aklına gelince Luse gece bir kuş sesi duyduğunu hatırladı. Adel de yarı uykulu olarak bu sesi duymuştu. Bir guguk kuşuydu. Bu yüzden de şans getirdiğine inandığı için Luse'ye cüzdanını sallamasını söylemişti. Bu, Fired'e gelen telefon mesajının ziliydi. Çünkü gerçek guguk kuşları o saatte uyuyordu. Daha sonra da bir kişinin ayak seslerini duydu. Kim olduğunu görmemişti ama kâğıda sarılı ahududu kokulu sakız Anderas'ı ele vermişti. Biletlerde kullanıldığı tarih ve saat yazılı olurdu. Adel'in ayağına yapışan bilete sarılı sakızdan mesaj gelmeden kısa bir süre önce, yani 23.19'da şehirden döndüğünü ispatlıyordu. Sakızını bilete sarıp yere atmıştı. Bu onun hırsız olduğunu göstermezdi belki ama çok daha geç geldiğini iddia ederek yalan söylediğini ortaya çıkarmıştı.

6. OLAYIN ÇÖZÜMÜ (Final Maçı):

Mihael, David cep telefonunun sahibini ararken yanlışlıkla arananlar tuşuna bastığında çıkan müdürün numarasını tanıdı. Bu demek oluyordu ki hakem, Goethe Lisesi'nin müdürüyle konuşmuştu. Hatta Mihael ve takımı onun yanındayken gerçekleşmişti bu konuşma. Bay Vişit ona “kıvırcık” diye hitap etmişti. Büyük ihtimalle oyun hakkında konuşmuşlardı. Kıvırcık derken kel kafalı hakemi kastettiğini 1968 yılına ait fotoğrafı inceleyenler anlayabilirdi ancak. O resimde kıvırcık saçlı ve sağ gözü-nün üzerinde yara bandı olan bir çocuk vardı. Hakemin kıvırcık saçları gitmiş, kel olmuştu ama maç başlamadan önce Mihael yarayı görmüştü. Goethe Lisesinin müdürü spor salonunun yenilenmesi için parayı mutlaka almak istiyordu. Bu nedenle eski arkadaşı “kıvırcık”ın yardımına ihtiyaç duymuştu.

7. OLAYIN ÇÖZÜMÜ

(Açık Havada Korku Tüneli):

Kıristiyan, ağaçtaki hayaletti. Harga ise yaprak yığınının altına saklanmıştı. Cina, gizlice konuşmalarını dinlediğinde Kuzey Almanya şivesiyle konuştuğu için diğerinin onunla alay ettiğine şahit olmuştu. Yemek sırasında Harga yemek ile ilgili bilgi verirken Cina parçaları yerine oturttu. Ayrıca hayalet, yaprak yığınlarının altından çakmak çakarak etrafı aydınlatmak istemişti. Sigara içen tek kişi Kıristiyan'dı. Anton ise hayalet yarasa kılığına girmişti. İki tarafa uzanan kabloları çekiyordu. Ürkütücü çılgınlığın bir yerinde Cina onun sesinin çok ince çıktığını fark etmişti. Anton, sesinin değiştiği bir dönem geçiriyordu yani zaman zaman sesi daha ince çıkabiliyordu.

Yazan: Ulrike Rogler

Frankfurt ve Berlin’de Alman Dili ve Edebiyatı, tarih ve psikoloji eğitimi alan yazar çeşitli dergilerde, çocuk ve gençlik gazetelerinde redaktör olarak görev yapmaktadır. Simome Veenstra ile birlikte çocuklar ve gençler için sayısız kitap yayınlamıştır. Berlin’de yaşayan Ulrike Rogler yazarlık ve gazetecilik yapmaktadır.

Daha detaylı bilgiyi www.scriptease-berlin.de web sitesinde bulabilirsiniz.

Yazan: Simone Veenstra

Erlangen, Groningen, Berlin ve New York’ta, film, tiyatro ve edebiyat bilimi eğitimi almıştır. Eğitimini tamamladıktan sonra, kendini tam anlamıyla yazı yazmaya adamadan önce, bir süre rejisör ve redaktör olarak görev yapmıştır. Ulrike Rogler ile birlikte çocuklar ve gençler için sayısız kitap yayınlamıştır. Agahta Christie Ödülü’ne aday gösterilmiştir. 2004 yılında ise Goethe Enstitüsünün “Genç Alman Yazarlar” sergisine katılmak için seçilmişti.

Daha detaylı bilgiyi www.scriptease-berlin.de web sitesinde bulabilirsiniz.

Resimleyen: Stephan Pricken

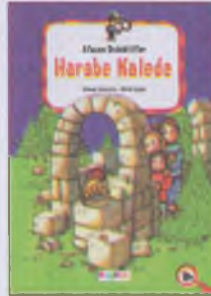
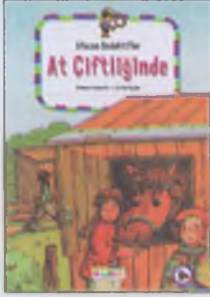
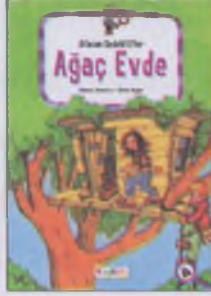
1972 yılında Moers'de dünyaya geldi ve orada okudu. 1995 yılından beri, ilk önce ilkokul öğretmenliği, daha sonra da grafik tasarım eğitimi aldığı Münster'de yaşıyor. Diploma aldığı 2004 yılından beri serbest çizim yapıyor. Daha detaylı bilgiyi www.stephanpricken.de web sitesinde bulabilirsiniz.

Çeviren: Işık Çakır

1960 İstanbul doğumlu, evli ve iki çocuk annesi. İlkokulu Almanya'da okudu. İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Prehistorya Bölümü'nden 1982 yılında mezun oldu. Özel bir bankada 20 yıl çalıştıktan sonra emekli olan Çakır, çocuk edebiyatıyla ilgileniyor. Hâlen çocuk kitabı çevirileri yapıyor.

Afacan Dedektifler

15 x 21 cm, 96 sayfa,
renkli resimli, 10 kitap
www.erdemyayinlari.com

